

Mijn trip naar de Molukken.

Maanden. Weken. Dagen. Onbewust was ik in mijzelf al aan het aftellen. Nu was het dan eindelijk zo ver. Op maandag 26 oktober stonden we z'n 7-en op Soekarno Hatta International Airport Jakarta in de startblokken. Klaar om te gaan. Richting Tanah Air, Maluku. Het land waarvoor een groot deel van ons gezelschap (deels) onze roots liggen. Waar voor onze opa's en oma's in 1951 de grote overtocht naar Nederland begon. Een ieder van ons met persoonlijke emotionele gevoelens. Een voor een met gezonde zenuwen.

Voor mijzelf was het 8 jaar geleden dat ik de Molukken heb bezocht. Destijds brachten wij met de hele familie, opa voor de laatste keer naar de kampong. Naar zijn broertjes, zusje etc. Dit keer ging ik zonder ouders/ooms/tantes. Super spannend. Want je weet dat je deze reis dit keer op een heel andere manier zult gaan beleven. Voor Jozef, mijn vriend, was het alweer 23(!) jaar geleden. Je begrijpt natuurlijk wel dat dit voor hem een extra beladen reis moet zijn. Samen met zijn zusje Serena, haar vriend Jordy, neef Michaël, mijn zus Acuña en haar vriend Johan staan we aan de voet van een emotionele rollercoaster. Wat staat ons te wachten? Wie staan ons op te wachten? Is Maluku echt zo mooi als op de foto's die op social media voorbij komen? 1001 vragen die over niet al te lange tijd beantwoord zullen worden.

Aankomst / Kampong / Familie / Tradities

Direct een warm ontvangst door familie van beide kanten. Zowel de familie van Jozef als mijn eigen familie stonden al zwaaiend en glimlachend achter de hekjes van Bandara Pattimura. We zijn er!!! Het warme welkom werd direct gevolgd door de nodige tradities. Op naar 'Rumah Tua' Matitahatiwen (het ouderlijk huis van de familie Matitahatiwen) in kampong Hative Besar, zo'n 10 á 15 minuten rijden vanaf het vliegveld. Onderweg rook je de branderige lucht gemengd met de geur van tjenkeh (kruidnagel) en de natuur. Als ik er nu aan terugdenk, is dit ook echt de geur die mij aan de Molukken doet denken. Diegene die al eens op de Molukken zijn geweest, begrijpen welke geur ik bedoel. Eenmaal aangekomen bij Rumah Tua Matitahatiwen werd er gebeden. Dit was het moment waar voor een aantal van ons het gevoel van 'thuiskomen' keihard binnenkwam. Toch wel bijzonder dat jouw bloed hier nog rondloopt, jouw opa en oma hier ooit geboren zijn. En jij, zoveel jaar later, terug mag komen op deze plek. Meer dan begrijpelijk dat, wanneer je hierbij stilstaat, het heel veel emoties losmaakt.

Even gauw onze spullen installeren in het huis waar wij slapen en door naar mijn opa in Passo. Een half uurtje verderop. Waar ook nog gebeden moest worden. Zo mooi hoe de mensen op de Molukken vasthouden aan hun geloof. Voor- en na iedere gelegenheid altijd een dankgebed. In dit geval danken voor het feit dat wij een veilige reis achter de rug hebben. Nu kon de 'vakantie' dan écht beginnen!

Het huis in Hative Besar waar wij sliepen.

De rit van en naar Passo kijken wij onze ogen uit. De Molukken zijn rijk. Maar dan ook écht rijk! De bananen, mango's, ananassen en zo meer groeien letterlijk bij mensen voor de deur. Als wij, later in de week, aan familieleden uitleggen dat wij deze in de winkel moeten kopen voor 2 euro, omgerekend 30.000 IDR (+- 2 pakjes kretek), moeten ze een beetje lachen.

Saparua

Naast kampong Hative Besar op Ambon hebben wij ook het eiland Saparua bezocht. Hier zijn wij 3 dagen gebleven om tijd door te brengen met mijn familie in de kampong Itawaka. Je komt hier met de boot. Wij namen de Kapal Cepat (snelle boot). Welke je in een uur varen naar de haven van Haria brengt. Onderweg zie al een groot verschil tussen Ambon en Saparua. De bomen zijn groener en de stranden wat witter van kleur. De natuur is hier in grote delen echt nog ongerept. Prachtig!

Als je met de auto door Saparua rijdt liggen overal langs de weg grote matten met tjengkeh (kruidnagel). Dit ligt in de zon om te drogen. Zodat het later kan worden verkocht op de plaatselijke markt(en).

Tijdens ons bezoek aan Saparua zijn wij samen met mijn oom met de perahu (boot) naar de hutan (bos) gegaan. Dit is een uur varen met een klein bootje vanaf Itawaka. Hier hebben verschillende families hun eigen stukje grond waar ze tjengkeh, kokosnoten en

verschillende fruitsoorten bij elkaar verzamelen. De natuur is een van de grootste inkomstenbronnen voor de Molukse bevolking. Alles wat ze in de hutan verzamelen, kunnen ze later namelijk hier en daar verkopen. Wij mochten hier genieten van een héérlijke picknick door mijn tantes bereid, lekker zwemmen en ontspannen. Een stukje van Saparua waar echt niemand komt en waar we even helemaal tot rust konden komen.

Eten / Zorg

Iedere (vroeg) ochtend, middag, namiddag en avond werd de een na andere heerlijke maaltijd voor ons bereid. Van nasi pulut unti (kleefrijst met kokos) pisang goreng in de ochtend tot nasi met sajur, tempeh, ikan en ayam in de avond. Wat een verwennerij. Nee, aan eten kom je op de Molukken echt niets tekort. De tantes in de keuken maken van ieder klein etenswaar weer een feestje op je bord. Elke dag opnieuw werden we op onze wenken bediend. Tot ongemakkelijk aan toe. Als wij een zoveelste poging deden om te helpen met het dekken of afruimen van de tafel, het wassen van onze kleren, wat je je ook maar kunt bedenken, was er weer een nichtje/tante/oma/neefje die je voor was. Nee, wij doen het wel, gaan jullie maar lekker rusten. "istirahat" zoals ze dat zo mooi zeiden. Wat waren wij de hele vakantie omringd door ongelooflijk lieve, zorgzame mensen. Ik ben er nog stil van.

Afscheid / Ervaring

Ons doel van deze vakantie was **familie**. En wat hebben we van ze mogen genieten. Het afscheid viel dan ook best zwaar. Vooral in Itawaka was het even slikken. De 2 broertjes en het zusje van mijn opa zijn al aardig op leeftijd. Zo trots dat ze waren op het moment dat wij de eerste dag bij hun thuis binnen kwamen wandelen, zo klein en emotioneel werden ze op de dag van ons afscheid. 1000 knuffels en kusjes en verzoekjes om voor opa en oma te bidden zodat ze heeeeeeel oud mogen worden. In Hative Besar werden we uitgezwaaid door de hele familie. Alle neefjes en nichtjes stonden op de veranda te zwaaien tot we uit zicht waren. Ik heb al deze mensen in mijn hart gesloten. Ik ben ze ontzettend dankbaar voor hun warmte, gastvrijheid en alles wat ik van ze heb mogen leren.

Afscheid Hative Besar.

Deze vakantie heeft mij, en als ik ook voor de rest van het gezelschap mag spreken, weer even met beide benen op de grond gezet. In Nederland zijn wij toch wel bezig met het leiden van een materialistisch leven. Op de Molukken, en in nog veel meer andere werelddelen, zijn de mensen zo dankbaar voor hetgeen wat ze wél hebben. En weten van weinig toch een mooi leven op te bouwen. Iets simpels als ons bezoek maakt hun zó gelukkig. Je kunt onze werelden natuurlijk nooit met elkaar vergelijken, maar ik probeer mijn ervaringen en wijze lessen van deze vakantie wel continu in mijn achterhoofd te houden.

Ik mag het niet beloven. Maar als het aan mij ligt, duurt het niet nog eens 8 jaar voordat ik die kant op ga.

Sadao Poort

Oktober – November 2015